

πασκαμ, ες την ασηγορευμενην καταλη
 η δυνην. κα πασ δρετη, ες ποδρα κλη
 πνι κην. κα η μεν προτορ κατουα, περ
 σρεθιζα τα οικαα. η δε δευτερα,
 ομοιως τα συηληη: ονα δισημοσ ανων,
 θλιψιν παρεχε τη καρδι. α γνα δε αι
 πος πνεταη τω ετομελοντι:

μη

μβ

ενοιδαν πλαταν προς τα ωφελιμα
 παρμουναζα. κα θρασουομενη, αυ
 ζα τω καη τα προκαμενα:

ν

μηδεν ζημηδμενος, τα θλιβορα περ
 δεχη. κα ως λογον αποδοσων, την
 πλεονεξια αποβαλε: αμαρτη λαθρα,
 μη περωλαθη. παν ερεγμα καη τετα
 χηλιομενα τισ οφθαλμοικω. προς ον
 ημιν ο λογοσ: κα τα δη ανοιαν εαυτον,
 επι δε κεν ετω δεσποτη. ανος γαρ εσ θε
 σω, θσ δε εσ καρδι: μηδεν λογιζε η
 πεατε. ανεν του κηθνσω που. ο γαρ ε
 σωσως οδνι πορων, ματαιο πονησ:

να

νβ

νγ

νδ